

Öreg néne őzikéje

*M*átra alján, falu szélén
lakik az én öreg néném,
melegszívű, dolgos, derék,
tőle tudom ezt a mesét.

őzgidácska, sete-suta,
rátévedt az országútra,
megbotlott egy kidőlt fába,
eltörött a gida lába.

Panaszosan sír szegényke,
arra ballag öreg néne.
Ölbeveszi, megsajnálja,
hazaviszi kis házába.

Ápolgatja, dédelgeti,
friss szénával megeteti,
forrásvízzel megitatja,
mintha volna édesanyja.

Cili cica, Bodri kutya
mellébúvik a zugolyba,
tanultak ők emberséget,
nem bántják a kis vendéget.

Gyorsan gyógyul gida lába,
elmehetne az őz-bálba.
Vidám táncot ellejthetne,
de nincs hozzávaló kedve.

Barna szeme bús szomorún

csüng a távol hegykoszorún.

Reggel bíbor napsugarak
játszanak a felhők alatt.

Esti szellő ködöt kerget,
dombok, lankák üzenetnek:
"Vár a sarjú, gyenge hajtás,
gyere haza gida pajtás!"

Könnybelábad az őz szeme,
hej, nagyon is visszamenne,
csak az anyja úgy ne várná,
csak a nénét ne sajnálná!

Éjjel-nappal visszavágyik,
hol selyem fő, puha pázsit,
tarka mező száz virága
őz testvérkét haza várja.

Ahol mókus ugrabugrál,
kopácsol a tarka harkály,
vígán szól a kakukk hangja,
bábót cipel szorgos hangya.

Várja patak, várja szellő,
kék ég alján futó felhő.
Harmatgyöngyös harangvirág,
vadárvácskák, kékek, lilák.

Öreg néne megsiratja,
vissza - dehogy - mégse tartja,
ki-ki lakjék hazájában,
őz erdőben, ember házban.

Kapuig is elkíséri,
visszatipeg öreg néni
és integet, amíg látja:
"Élj boldogul, őzgidácska!"

Lassan lépdél, csendben ballag,
kattan ajtó, zörren ablak,
onnan lesi öreg néne,
kis gidája visszanéz-e?

Haszontalan állatkája,
egyre jobban szaporázza,
s olyan gyorsan, mint a villám
fennterem a mohos sziklán.

De a tetőn, hegygerincen,
megfordul, hogy búcsút intsen:
"Ég áldjon rét, kicsi csalit!"
S mint a szél, eliramodik.

Nyár elröppen, levél sárgul.
Lepereg a vén bükkfáru,
hó borul már házra, rétre,
egyedül él öreg néne.

Újra kihajt fő, fa, virág,
nem felejtí a kis gidát,
fordul a föld egyszer-kétszer,
zörgetnek a kerítésen.

Kitekint az ablakrésen
ki kopogtat vajon éjjel?
Hold ragyogja be a falut,
kitárja a kicsi kaput.

Ölelésre lendül karja,
kis gidácska, meg az anyja
álldogál ott, beereszti,
szíve dobban, megismeri:

őz-mama lett a kis gida,
az meg ott a gida fia.
Eltörött a mellső lába,
elhozta hát a kórházba,

hogy szemével kérve-kérje:
gyógyítsa meg öreg néne,
puha gyolcsba bugyolálja,
ne szepegjen fiacskája.

S köd előtte, köd utána,
eltűnik az éjszakába.
Gida lábát két kezébe
veszi lágyan öreg néne.

Meg is gyógyul egy-kettőre,
felbiceg a domb-tetőre
s mire a tölgyről lehull a makk
a kicsi bak hazaballag.

Mátraalji faluszéle,
kapuban ül öreg néne.
Nincs egyedül, mért is volna?
Ha fúj, ha fagy, sok a dolga.

Körülötte gidák, őzek,
látogatni el-eljönnek,
télen-nyáron, évről évre,

fejük hajtják az ölébe.

Falu népe is szereti,
kedves szóval becézgeti
öreg nénét és azóta
így nevezik: őz-anyóka.

Piros pipacs, szegfű, zsálya
virít háza ablakába,
nagy köcsögben, kis csuporban,
szivárványszín száz csokor van.

Egyiket Gál Péter hozta,
másikat meg Kovács Julcsa,
harmadikat Horváth Erzsi,
úttörő lesz valamennyi.

Vadvirágnak dal a párja,
énekszótól zeng a háza,
oly vidám a gyereknóta,
nevet, sír is őz-anyóka.

Mátra alján, falu szélén,
lakik az én öreg néném,
melegszívű, dolgos, derék,
mese örzi arany szívét.

Gidára vár sós kenyérke,
kalácscipó aprónépre,
egyszer te is légy vendége,
itt a vége, fuss el véle.